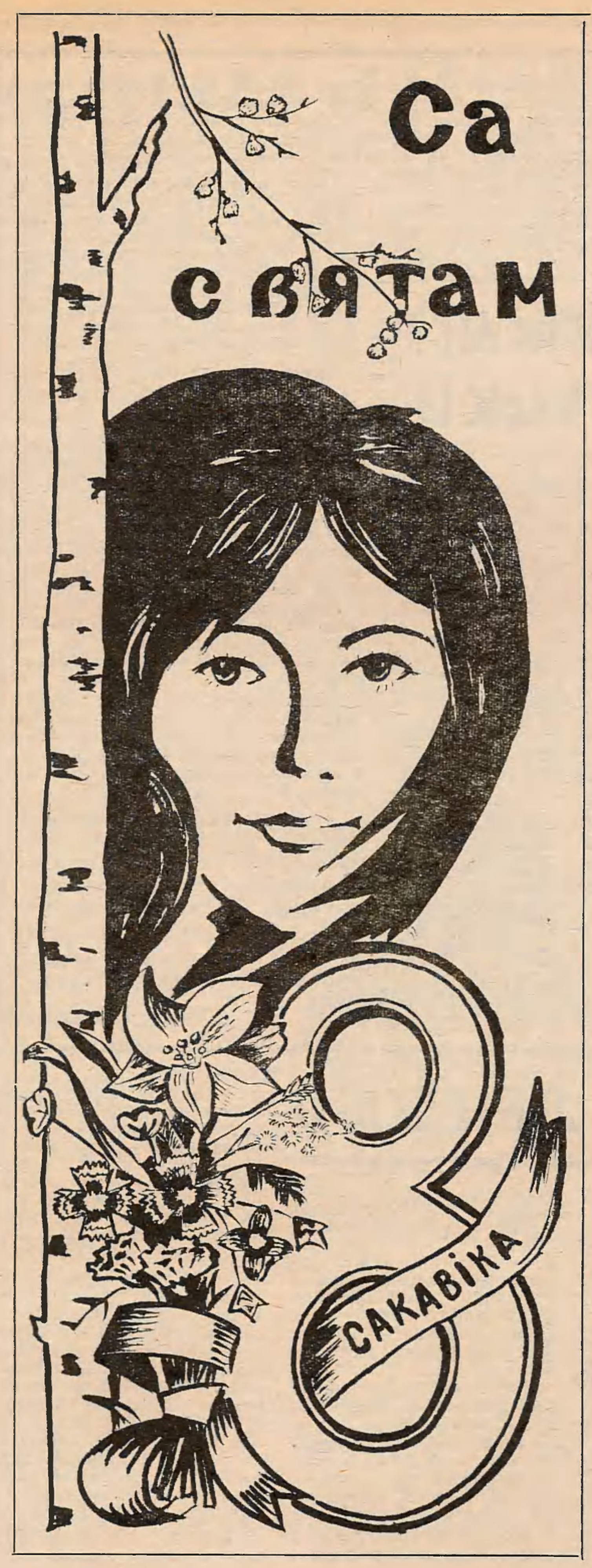

ПРАЛЕТАРЫІ УСІХ КРАІН, ЯДНАЙЦЕСЯ!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА КАМСАМОЛА І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ОРДЭНА ПРАЦОЎНАГА ЧЫРВОНАГА СЦЯГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА ІМЯ У. І. ЛЕНІНА

№ 8 (1082) ● Чацвер, 6 сакавіка 1975 г. ● Цана 2 кап. ● Газета выходзіць з 1935 г.

СВЯТА ЖАНЧЫН ПЛАНЕТЫ

8 Сакавіка — Міжнародны жаночы дзень.

У 65-ы раз у гэтым годзе будзе адзначацца Міжнародны жаночы дзень 8 Сакавіка — дзень салідарнасці працаўніц усёй планеты, іх аб'яднання у барацьбе за мір і бяспеку народау, сацыяльны прагрэс, шчасце дзяцей.

У нашай краіне свята гэта даўно ужо стала ўсенародным. І з кожнай вясной яно усё больш радаснае і светлае, бо з году у год мацнее наша Радзіма, расце яе міжнародны аўтарытэт. А сёлета свята будзе праходзіць напярэдадні 30-годдзя Перамогі у Вялікай Айчыннай вайне, у якой разам з усім савецкім народам масавы гераізм і мужнасць праяўлялі савецкія жанчыны. Знамянальна, што вобраз жанчыны у той час стау сімвалам маці-Радзімы, якая клікала на разгром фашысцкіх орд.

Многае змянілася на зямлі за мінуўшыя тры дзесяцігоддзі. У доўгай і упартай барацьбе Савецкага Саюза, іншых краін сацыялістычнай садружнасці, усіх міралюбівых прагрэсіўных сіл супраць імперыялізму і рэакцыі атрыманы важныя перамогі, на міжнароднай арэне адбыліся пазітыўныя змены, усё больш рашуча усталёўваюцца у адносінах паміж краінамі прынцыпы мірнага суіснавання, з'явіліся рэальныя перспектывы пазбаўлення чалавецтва ад пагрозы тэрмаядзернай катастрофы.

Немалая заслуга ў гэтым і міжнароднага дэмакратычнага жаночага руху, адным з першых атрадаў якога з'яўляецца Камітэт савецкіх жанчын, які удастоен у 1973 годзе высокай урадавай узнагароды — ордэна Дружбы народаў.

Масавы удзел жанчын у класавай барацьбе, у антыімперыялістычным руху, у прыватнасці у барацьбе за мір, з'яўляецца важнай рысай нашай эпохі. Палітычная і сацыяльная актывізацыя жанчын істотна паскараецца іх удзелам у грамадскай вытворчасці, прымяненнем жаночай працы ва усё большых маштабах. Зараз у свеце налічваецца 562 мільёны працоўных жанчын, што складае каля адной трэці усёй рабочай сілы. Па прагнозах эканамістаў і сацыёлагаў, тэндэнцыя да няспыннага росту занятасці захаваецца і надалей. Згодна з разлікамі Міжнароднага бюро працы, у бліжэйшыя 15 год колькасць працуючых жанчын дасягне 656 мільёнаў.

Прызнаннем важнага укладу жанчын у прагрэс чалавецтва, у справу міру і барацьбы за сацыяльную справядлівасць з'яўляецца абвяшчэнне Генеральнай Асамблеяй ААН 1975 года Міжнародным годам жанчыны.

Зараз ідзе актыўная падрыхтоўка да правядзення Міжнароднага года жанчыны на міжнародным, рэгіянальных і нацыянальных узроўнях. У рамках Міжнароднай дэмакратычнай федэрацыі і іншых арганізацый жанчын распрацаваны канкрэтныя прапановы, сярод якіх асобае значэнне мае рашэнне правесці шырокі міжнародны форум — Сусветны кангрэс жанчын. Ён адбудзецца у кастрычніку 1975 года у сталіцы Германскай Дэмакратычнай Рэспублікі — Берліне і унясе важны уклад у поспех Міжнароднага года жанчыны.

Мэты Міжнароднага года жанчыны адпавядаюць інтарэсам усяго чалавецтва. Яго правядзенне з'явіцца важнай падзеяй не толькі для жанчын і іх арганізацый, але і для усіх прагрэсіўных сіл, падтрымка і супрацоўніцтва якіх неабходны для ліквідацыі перашкод на шляху ажыццяўлення правоў жанчын.

Узорам рашэння жаночага пытання для усіх краін і народаў з'яўляюцца Савецкі Саюз, краіны сацыялістычнай садружнасці. Сацыялізм карэнным чынам змяніў становішча жанчыны у грамадстве, забяспечыў ёй раўнапраўе ва усіх галінах палітычнага і сацыяльнага жыцця, прадаставіў ёй шырокія магчымасці атрымання адукацыі і раскрыцця талентаў, стварыў умовы для шчаслівага мацярынства. Камуністычная партыя Савецкага Саюза робіць усё, каб з кожным годам паляпшаліся умовы працы і быту жанчын, каб яны мелі яшчэ больш магчымасцей для росквіту здольнасцей, плённай працы і грамадскай дзейнасці, для выхавання дзяцей.

У адказ на клопаты партыі жанчыны нашай краіны аддаюць усе свае помыслы, працу і веды справе будаўніцтва камунізму.

ДА НОВЫХ ЗДЗЯЙСНЕННЯЎ

У канцы мінулага тыдня у актавай зале галоўнага корпуса БДУ адбыўся сход актыву універсітэта, прысвечаны падвядзенню вынікаў сацыялістычнага спаборніцтва за 1974 год і прыняццю новых абавязацельстваў на сёлетні год.

Выступаючы з дакладам, рэктар БДУ прафесар У. М. Сікорскі ахарактарызаваў дзейнасць універсітэцкага калектыву у мінулым годзе і паведаміў, што па выніках сацыялістычнага спаборніцтва у сістэме Міністэрства вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі БССР нашаму універсітэту прысвоена першае месца.

Вынікі сацыялістычнага спаборніцтва універсітэцкіх калектываў аб'явіў старшыня мясцкома дацэнт І. Г. Родзін.

Сярод факультэтаў лепшых паказчыкаў дабіўся фізічны факультэт. Паколькі першае месца вырашана не прысуджаць нікому, фізфак заняў другое месца. На трэцім — два факультэты: хімічны і юрыдычны.

Лепшай кафедрай прызнана кафедра гісторыі КПСС прыродазнаучых факультэтаў.

Сярод іншых падраздзяленняў БДУ пераможцамі сталі бібліятэка (I месца), вучэбны аддзел (II месца), навуковы аддзел (III месца).

Згодна з пастановай калегіі Міністэрства вышэйшай і сярэдняй спецыяльнай адукацыі БССР і прэзідыума Рэспубліканскага камітэта прафсаюза 10 супрацоўнікаў БДУ удастоены ганаровага звання «Ударнік дзевятай пяцігодкі», 89 супрацоўнікаў узнагароджаны знакам «Пераможца сацыялістычнага спаборніцтва 1974 года».

Рэктар БДУ прафесар У. М. Сікорскі уручыў пераможцам спаборніцтва вымпелы, ганаровыя граматы універсітэта, нагрудныя знакі.

Пераможцаў конкурсу 1974 года па культуры вытворчасці і ахове працы аб'явіў начальнік аддзела аховы працы І. А. Ляпёшкін. Лепшых вынікаў у конкурсе дабіліся хімічны і юрыдычны факультэты, якім прысвоена званне «Факультэт высокай культуры і аховы працы» з уручэннем Ганаровай граматы. Званне «Калектыў высокай культуры» і ганаровыя граматы атрымалі таксама кафедры: хіміі высокамалекулярных злучэнняў, агульнай фізікі, крыміналістыкі, тэорыі і практыкі савецкай журналістыкі.

За актыўны удзел у конкурсе ганаровымі граматамі узнагароджаны 52 чалавекі.

Удзельнікі сходу аднадушна прынялі новыя абавязацельствы на 1975 год.

Наш кар.

П А УНІВЕРСІТЭТУ

3—5 сакавіка на гістфаку праводзіўся агляд-конкурс мастацкай самадзейнасці, у якім удзельнічалі студэнты усіх курсаў. Журы узначальваў в. а. дэкана А. Г. Кляцкоў.

* * *

У гэтыя дні гасцямі універсітэта былі удзельнікі Усесаюзнай нарады пісьменнікаў і крытыкаў «Неўміручы подзвіг народа у Вялікай Айчыннай вайне» сакратар Саюза пісьменнікаў СССР Міхаіл Луконін, народны паэт Беларусі Пімен Панчанка, галоўны рэдактар часопіса «Наш современник» Сяргей Вікулаў, паэты Сюнебай Каралееў і Генадзь Бураўкін, пісьменнік Барыс Васільеў і літаратуразнаўца Анатоль Абрамаў.

З 1 сакавіка па ўсёй краіне пачаўся абмен камсамольскіх дакументаў.

У гэты дзень новыя членскія білеты з профілем У. І. Леніна на вокладцы атрымалі і лепшыя камсамольцы аддзялення палітэканоміі.

З пачаткам абмену камсамольскіх дакументаў моладзь віншавалі камсамолец 40-х гадоў, Герой Савецкага Саюза, прафесар кафедры гісторыі КПСС Д. П. Жмуроўскі, член-карэспандэнт АН БССР, прафесар В. Д. Ткачоў, лаўрэат прэміі Ленінскага камсамола Беларусі 1974 года у галіне навукі І. А. Малевіч.

НА ЗДЫМКАХ: з віншаваннем выступае В. Д. Ткачоў; вось яны, першыя уладальнікі новых білетаў.

Фота М. Нечыпарэнкі.

НА ЗДЫМКАХ: ст. лабарант кафедры геаметрыі Г. М. Якубоўская; свой дваццаць пяты год працы ў БДУ адзначае сёлета дацэнт кафедры зарубежнай літаратуры В. М. Цімафеева; чацвёртакурсніцу аддзялення палітэканоміі Дзіяну Смагіну ўсе ведаюць як дэкана грамадскіх падрыхтоўчых курсаў; заўсёды гатова пачаставаць вас А. Л. Лаўрэнава.

ЗВЫЧАЙНЫ ЛЕС? САВЕЦКІ!

ВЯСНА 1944-га...

Ноч прыкрыла мільгануўшыя зоркі халоднымі цёмнымі воблакамі. З-за кудлатай сасны падзьмуў вецер, вільготны, вясновы. Можа, зараз ужо і сакавік, хто ведае. Можа, нават 8 Сакавіка—яе любімае свята, на якое за час вайны Раіса і забылася...

Яна выглядзела сухую палянку, удваіх з кулямётчыкам палажылі параненага камісара пад дрэва, прымасціліся побач. Тры чалавекі на ўвесь лясны масіў... Атрад імя Варашылава III Мінскай брыгады з боем прарваўся скрозь варожае акружэнне і цяпер быў недзе далёка-далёка. У апошняй сутычцы цяжка параніла камісара брыгады. Раісе разам з таварышам удалося вынесці яго з-пад куль, праўда, на тэрыторыю, акружаную немцамі... Цяпер гэтыя трое мерзлі ў балотах без харчоў, без медыкаментаў...

Яна завязала тужэй хустку. «Дзіўна, шосты а мо сёмы дзень без атрада, амаль нічога не ела, а голаду не адчуваю». Заварушыўся паранены. Ціха сказала:

— Пацярпіце, раніцай мы абавязкова знойдзем ручай ці расы крыху сабяром, пацярпіце...

А сама нявесела ўсміхнулася. Не, не наконт ручая—тут была ўпэўнена, што нешта знойдуць. Усміхнулася з сябе. «Каго гэта я суцяшаю? Ды ў гэтага чалавека мужнасці ўтрая больш... Аднак моцна страляюць. Наша артылерыя... І так блізка. Хутчэй, родныя...»

Рука натыкнулася на клубок мінулагодняй травы.

Зямля — цёмная, вільготная... Хутка зацвітуць пралескі. «Не, не трэба паміраць. А калі знойдуць фашысты... Жывымі не здадзімся. Але гэта адзіны, крайні выпадак. А так — жыць, жыць, зямлю есці, але жыць».

Сон не ішоў. Расхвалявалася, успомніла родны Рудзенск, маці, школу. Потым універсітэт, фізічны факультэт. Удалося скончыць толькі адзін курс, ды ці скончыць?.. О, як добра спалася першакурснікам перад апошнім экзаменам: здадуць матаналіз і... Але раніцай іх чакала неймаверна большае выпрабаванне, чым сесія. Раніцай увесь Мінск прачнуўся ад грукату танкаў. Раіса глядзела на гэтыя машыны, на суровыя твары салдат, што ішлі на захад, вачыма бачыла ўсё, але ў свядомасці ніяк не ўкладваліся паняцці «вайна» і «смерць». І, толькі едучы дадому ў Рудзенск, слухаючы расказы спадарожнікаў, зразумела—здарылася самае страшнае...

Старэйшыя таварышы звязаліся з партызанамі, хутка частка падпольшчыкаў перайшла ў атрад. У іх ліку была і Раіса Плашчынская.

Так прыходзіла сталасць.

...Яна зноўку пачала ўглядацца ў цёмнае неба. Заварушыўся і застагнаў паранены. Схамянулася, паклала далонь на лоб: не, здаецца, усё ў парадку. Халодным ветрам прынесла кропелькі не то снегу, не то дажджу. Аблізала абсмаглыя губы.

...У атрадзе дзяўчына рабіла ўсё: хадзіла з аператыўнай групай у засады, удзельнічала ў дыверсіях на буйных дарогах, на лініях сувязі ў раёне Слуцкай шашы. Некалькі разоў яны нападалі на фашысцкія гарнізоны, вялі «рэйкавую вайну». Калі не было вылазак, мыла адзенне, варыла ежу. Не, не адна—побач былі сяброўкі, слаўныя, смелыя, баявыя: чарнавокая Надзея Меркуль, спакойная медсястра Аня, настаўніца-палітрук.

О, каб зноў быць з атрадам, а не ляжаць тут, пад носам у фашыстаў, і чакаць, чакаць... Каб зноў мець сваю зямлянку, хоць поўную вады: за дзень выбіралі па 200 вёдзер. Зноў са сваёй агітбрыгадай хадзіць па вёсках, чытаць людзям газеты, што скідвалі ў атрад з самалётаў, расказваць праўду аб становішчы на фронце, выпускаць «баявыя лісткі»...

Пачало падмарожваць. Вецер даўно сціх. Толькі пад раніцу ёй удалося, нарэшце, заснуць.

Яна спала і яшчэ не ведала, што назаўтра блакада будзе прарвана, яны злучацца з атрадам, а яшчэ праз тры месяцы будзе вызвалены Мінск, і ёй давядзецца працаваць у Мінскім сельскім райкоме камсамола. Было холадна ў зямлянках, але будзе яшчэ халадней у аўдыторыях універсітэта, куды яна зноў прыйдзе пасля вайны, у інтэрнаце на Нямізе, дзе яны будуць жыць па 20 чалавек у пакоі, спаць у вопратцы, пісаць у пальчатках, але займацца, займацца, прагна, захоплена.

Сёння старшы выкладчык кафедры агульнай фізікі Раіса Варфаламееўна Плашчынская — маці дваіх дачок — архітэктара Тамары і фізіка Вольгі— і яшчэ маці многіх студэнтаў—яе выхаванцаў.

— Надыходзіць вясна, зусім не падобная на тую, якую вы перажылі ў 1944-м. Што б Вы хацелі пажадаць усім жанчынам у дзень 8 Сакавіка? — пытаюся я ў Раісы Варфаламееўны.

— Самае галоўнае—каб ніколі яны не бачылі жахаў вайны. А калі будзе мір, то будзе і шчасце, і радасць, і вясна.

С. ШЫДЛОЎСКАЯ.

САМЫЯ ЛЕПШЫЯ

...Заняткі скончыліся. Я іду па універсітэцкаму гарадку, дзе зараз, у перапынку паміж зменамі, шумна. Міма мяне няспешнай хадою праходзяць рабяты-студэнты, прабягаюць стайкамі дзяўчаты. Лаўлю сябе на думцы, што ў кожнай з іх мімаволі шукаю сваіх новых знаёмых...

Упершыню я ўбачыла ўсіх дзяўчат з 6-й падгрупы III групы 2-га курса біяфака ў лабараторыі біяхіміі, дзе праходзілі практычныя заняткі. Дзяўчаты, а іх у падгрупе 10, захоплена чаравалі над колбамі і прабіркамі. То тут, то там чуўся узбуджаны шэпт: «Ой, а ў мяне атрымалася!», «Наташа, у цябе змяніўся колер раствору?», «А я ўжо ўсё зрабіла...»

Я старалася адгадаць, якія ўсё ж яны, гэтыя дзяўчаты, хоць знешне, з першага погляду гэта наўрад ці вызначыш.

Вось пра нешта спытала ў сваёй суседкі Лена Варанецкая — невялікага росту, смяшлівая дзяўчына. Непакорныя віхры стрыжаных валасоў надаюць яе твару бесклапотна-вясёлы выраз. Лене вельмі падабаюцца заняткі па вышэйшых раслінах. Яна гатова гадзінамі вывучаць будову розных травінак, імхоў, наглядаць пад мікраскопам унутраны свет сцяблінкі, ліста. Яна спадзяецца, што ў час будучай работы ў школе зможа перадаць сваю любоў да біялогіі вучням.

З Рымай Жалдаковай мы пазнаёміліся перад практычнымі заняткамі. Сонечнае святло залівала лабараторыю, адлюстроўвалася ў шкле мікраскопаў, якія паблісквалі на кожным стале. Мы сядзелі з Рымай адны, і яна ажыўлена расказвала пра сваіх сяброўак.

— Наша падгрупа вельмі дружная, нават выкладчыкі здзіўляюцца, як гэта мы так сышліся ўсе падобныя. Мы і на практыцы ў гэтым годзе ў Плешчаніцах ні на мінуту не расставаліся, усюды былі разам. Да чаго ж было цікава блукаць па лесе, збіраць розныя травы, імхі, запамінаць іх назвы!..

Непрыкметна лабараторыя запаўняецца дзяўчатамі: хутка званок. Хтосьці раскрыў падручнік і нешта дачытвае, нехта дзеліцца ўражаннямі аб учарашнім спектаклі, а нехта проста сядзіць і глядзіць у акно, любуючыся вясновым яркім сонцам. Але вось усё заціхла: у аўдыторыю ўвайшоў выкладчык...

— Біялогія з кожным семестрам, з кожным новым прадметам захапляе мяне ўсё больш і больш, — сказала мне Рыма. — Я нават цяпер не ўяўляю сябе без яе.

Так, Рыма любіць біялогію, асабліва ёй падабаецца мікрабіялогія. Разам са сваёй сяброўкай Аняй Лазаковіч яны ўваходзяць у студэнцкае навуковае таварыства на кафедры мікрабіялогіі. Абедзве — выдатніцы.

Вось і цяпер яны сядзяць побач, старанна замалёўваючы ўбачанае пад мікраскопам у свае альбомы.

...Пасля заняткаў мы ідзём з дзяўчатамі па доўгаму калідору універсітэта. У іх сёння яшчэ многа спраў. Галя Ганчарык спяшаецца дадому: трэба паспець пазаймацца англійскім, а вечарам — на рэпетыцыю хору. Наташа Майсеенка перагортвае альбом з нотамі. Гэта санаты Бетховена, аднаго з найбольш любімых яе кампазітараў.

— Наогул нашы дзяўчаты ўсе выдатныя. Мы часта бываем у тэатрах, на канцэртах, у кіно, ну, а пасля гэтага ўсёй групай абмяркоўваем толькі што ўбачанае. Часта горача спрачаемся, кожная адстойвае сваю думку, — гаворыць камсорг Наташа Галаўнёва.

— Шостая падгрупа — самая моцная на ўсім II курсе. Дзяўчаты неяк самі аб'ядналіся яшчэ на I курсе на бульбе. Вельмі дружныя, заўсёды з цікавасцю, з аддачай сустракаюць усе прапановы, — расказвае куратар групы Т. І. Запольская. — Амаль усе яны — актывісткі. Наташа Галаўнёва, камсорг групы, добрая студэнтка, ды яшчэ ўдзельнічае і ў самадзейнасці — танцуе ў «Крыжачку». Па ініцыятыве Ірыны Бондар, адказнай за культмасавую работу ў групе, часта арганізуюцца культпаходы, творчыя сустрэчы з вядомымі людзьмі. Дзяўчаты ў мяне малайцы.

Сапраўды дзяўчаты заўсёды і ва ўсім наперадзе. І нездарма рабяты з III групы II курса біяфака гавораць пра іх: «...Яны ў нас — самыя лепшыя...»

І. САВЕТКІНА.

ДЗВЕ ДАРОГІ

Пра геаграфію яна спачатку не думала. Адразу ж пасля школы падала дакументы ў прыёмную камісію інстытута народнай гаспадаркі. І... не прайшла па конкурсу. Першыя няўдачы прымусілі задумацца: як быць далей?

Праца на Мінскім маторным заводзе стала пачаткам яе самастойнага жыцця. Арганізатарскія здольнасці дзяўчыны заўважылі таварышы. Яе выбралі сакратаром камсамольскай арганізацыі заводакіраўніцтва. Працавала добра. Праз нейкі час ёй прысвоілі званне ударніка камуністычнай працы. Гэта да многага абавязвала. Трэба было паспяваць усюды. А яшчэ і вучыцца далей таксама хацелася.

Акрамя таго, Валю вабілі падарожжы, клікалі турысцкія сцежкі, хацелася спазнаць рамантыку новых шляхоў і адкрыццяў. Валя падала заяву ў турыстычную секцыю завода. За 2 гады удзельнічала ў многіх паходах.

— Гэтае захапленне турызмам і прымусіла сур'ёзна падумаць пра геаграфію, — гаворыць сама Валя.

Дакументы ў БДУ падала неяк нечакана і для бацькоў, і для сяброў.

Цяпер Валя Мяшчэрская займаецца ўжо на III курсе геаграфічнага факультэта. Яна — член факультэцкага камітэта камсамола, адказная за работу культурна-масавага сектара. І сама — пастаянны ўдзельнік мастацкай самадзейнасці.

Больш за ўсё дзяўчына любіць чытаць вершы.

Побач з Валяй на факультэцкай Дошцы гонару змешчана фатаграфія Тані Важнік, таксама трэцякурсніцы.

Таня паступіла ва універсітэт адразу ж пасля школы. Яе з дзяцінства цікавіла зямля, прырода. Хацелася больш ведаць аб гэтым.

— Тры гады выдатніца, выдатніца ва ўсім, — так сказалі пра яе ў камітэце камсамола.

Таня Важнік — старшыня савета выдатнікаў факультэта. Яна займаецца ў навуковым гуртку пры кафедры фізічнай геаграфіі СССР.

Справы гэтыя патрабуюць шмат часу, але дзяўчына заўсёды знойдзе хвілінку, каб дапамагчы кожнаму аднакурсніку, калі ўзнікае ў каго цяжкае пытанне.

А яшчэ Таня добра спявае.

Розныя дзяўчаты? Напэўна. Але аб'ядноўвае іх жаданне паспець зрабіць як мага больш і для сяброў, і для сябе, знайсці сваё месца ў жыцці.

Л. МАРОЗ,
студэнтка II курса вячэрняга аддзялення журфака.

Змяняюцца пакаленні студэнтаў на хімічным факультэце, але заўсёды першай іх сустракае і праводзіць Ларыса Сяргееўна Германовіч, дыспетчар.

Фота С. Дзеянкова.

РЫХТУЕЦЦА ЧАРГОВЫ НУМАР...

— Калектыў у нас, за выключэннем некалькіх мужчын, жаночы,—усміхаецца Раіса Іосіфаўна Ляховіч, — таму і рэдкалегія склалася поўнасцю з жанчын.

Раіса Іосіфаўна, галоўны бібліятэкар даведачна-бібліяграфічнага аддзела універсітэцкай бібліятэкі — рэдактар насценгазеты «Бібліятэкар», чарговыя нумары якой рэгулярна збіраюць каля сябе чытачоў-супрацоўнікаў, прымушаючы іх цясніцца ў невялічкім калідорчыку.

Рэдактар «Бібліятэкара» лічыць, што ніякага асаблівага «сакрэту» поспеху тут няма.

Але, напэўна, сакрэт усё ж такі ёсць, толькі ён вельмі просты: кожны член маленькага рэдакцыйнага калектыву адносіцца да свайго грамадскага абавязку з душой. Кожны імкнецца, каб чарговы нумар «насценкі» быў цікавым, змястоўным і абавязкова добра аформленым, прыгожым, яркім. Клапоцяцца члены рэдкалегіі аб разнастайнасці матэрыялаў у сваёй газеце.

Зараз рыхтуецца адзін з чарговых тэматычных нумароў «Прырода вакол нас». У Раісы Іосіфаўны захоўваюцца сабраныя матэрыялы. Тут і цікавыя звесткі аб прыродзе наогул, і інтэрв'ю з супрацоўнікамі, дзе многія, здаецца, добра вядомыя за гады сумеснай работы людзі, раскрываюцца раптам у сваіх адносінах да наваколля з зусім незнаёмага, новага боку. Тут, нарэшце, і цікавая падборка матэрыялаў для юмарыстычнай рубрыкі.

— Я не магу назваць нашу газету вельмі «зубастай», — гаворыць Раіса Іосіфаўна,—але мы заўсёды стараемся быць самакрытычнымі.

І яна паказвае недакладна аформленыя бібліятэчныя карткі, якія будуць змешчаны ў газеце.

Маленькая рэдакцыя мае ўжо свае асабістыя метады работы: за кожны чарговы нумар адказвае адна з супрацоўніц, астатнія дапамагаюць. Гэта дазваляе пазбегнуць стандартнасці. Бо ўсе пяць жанчын — не толькі прадстаўнікі розных аддзелаў бібліятэкі: даведачна-бібліяграфічнага, апрацоўкі, абслугоўвання, кнігасховішча, яны—людзі розных узростаў, з рознымі характарамі, схільнасцямі, густамі. Усё гэта разам вельмі добра ўплывае на стан газеты.

Нейкі своеасаблівы агеньчык у работу уносіць моладзь: камсамолкі Тамара Мельнікава і Таня Міцюхіна. Іх энтузіязм абапіраецца на вопыт больш старэйшых — Раісы Іосіфаўны Ляховіч, Таісіі Лявонцьеўны Дудко, Агнесы Андрэеўны Сінкевіч.

Ёсць у рэдакцыі насценгазеты яшчэ і свае добраахвотныя памочнікі. Найбольш актыўная з іх—Наташа Бястолкава. Яна добра малюе, мае пядрэнны густ у афармленні і, галоўнае, вялікую зацікаўленасць работай у газеце.

Не вельмі часта даводзіцца збірацца разам усім супрацоўніцам «Бібліятэкара». То змены не супадаюць, то нельга адарвацца ад асноўнай работы, але ў дні, калі рыхтуецца да выхаду чарговы нумар, некалькі свабодных хвілін для газеты знойдзецца ў кожнай.

Вось і зараз дапамагаюць Наташы Бястолкавай размясціць матэрыялы А. А. Сінкевіч, Т. Л. Дудко, і, зразумела, рэдактар—Р. І. Ляховіч.

Т. САХАШЧЫК.

З 1969 года працуе лабаранткай на кафедры тэорыі і практыкі савецкай журналістыкі Надзея Барысаўна Львова. Яе нястомнымі рукамі зроблены ўсе падшыўкі газет—рэспубліканскіх, абласных і раённых, паліты кветкі, наведзен парадак у кабінеце, які становіцца з прыходам гэтай жанчыны ўтульным і нават сонечным.

Надзея Барысаўна—былая партызанка брыгады № 37 імя Пархоменкі. Ветлівая, уважлівая, сціплая, яна добра ведае студэнтаў і карыстаецца ў іх любоўю і павагай.

Фота **С. Дзеянкова.**

«ЗА ШТО ВЫ НАС ЛЮБІЦЕ?»

Жанчынам прыпісваюць многа розных якасцей, і больш за ўсё іх напракаюць залішняй цікаўнасцю. Але перад жаночым святам — 8 Сакавіка — усе іх недахопы на час становяцца перавагамі.

І таму, каб зрабіць прыемнае цікаўным дзяўчатам, мы правялі нашу традыцыйную анкету «За што вы нас любіце?».

На яе пытанні адказвалі студэнты хімічнага факультэта на чале з дэканам Генадзем Аляксеевічам Браніцкім — Уладзімір Ожагаў, IV курс, халасты; Мікалай Каваленка, IV курс, жанаты: Яўген Глушонак, IV курс, халасты; Міхаіл Фрэнкель, V курс, жанаты; Аляксандр Каўхута, V курс, халасты.

З іх адказаў мы выбралі найбольш цікавыя.

— **Ваша першая думка ў дзень 8 Сакавіка?**

— Хораша як!

— Каб піва...

— Я прачынаюся з радасным настроем і адчуваннем свята. Успамінаю ўсіх знаёмых жанчын і думаю, чым бы мог іх парадаваць сёння. І, на-першае, чым бы гэта парадаваць жонку?

— Добра, на занятк і ісці не трэба...

— Дзе дастаць кветкі?

— **Што хацелі б вы падарыць сваёй каханай у гэты дзень?**

— Кветкі, калі змагу дастаць.

— Калі будзе каханая, тады буду ведаць.

— Я хацеў бы падарыць ёй добры настрой на ўвесь год.

— Гэта ўжо зрабілі без мяне: грамадскасць паклапацілася.

— Як гэта ні банальна — кветкі.

— **Якія якасці прываблівають вас у жанчынах?**

— Вельмі цяжка адказаць на гэтае пытанне. Вабяць мяне амаль усе жанчыны, па меншай меры я не адчуваю да іх антыпатыі. А кожная жанчына прыгожая па-свойму.

— Жаноцкасць, розум, уменне падтрымліваць размову, прыгожы знешні выгляд, а галоўнае — каб чалавек быў харошы.

— Прыгажосць, дабрата, сціпласць, весялосць. Усё працілеглае не падабаецца.

— У розных дзяўчатах падабаецца і не падабаецца рознае.

— Мяне жанчына прываблівае не толькі сваей слабасцю, але і сілай. Не люблю ў жанчынах адсутнасці густу, прэтэнцыёзнасці і красамоўства.

— **Колькі жаночых свят вы зрабілі б у год, калі б гэта залежала ад вас?**

— Гэта ад мяне не залежыць. Ужо ёсць год жанчыны, дзе кожны дзень — іх свята.

— Тры: 8, 9, 10 сакавіка.

— Адно. Таму што калі свят многа, да іх прывыкаеш. А я б не хацеў.

— **Як, па-вашаму, хто павінен быць галоўным у сям'і —муж ці жонка?**

— Калі няма цёшчы, то муж.

—Галоўным буду я.

— Зразумела, муж, калі ён заслугоўвае гэтага.

— Лепш без галоўных.

— Муж павінен гаварыць: ты, канешне, галоўная, — і рабіць наадварот.

— **Чым больш за ўсё здзіўляе вас жанчына?**

— Абаяльнасцю, цеплынёй.

— Логікай.

— Красамоўствам.

— Душа жанчыны заўсёды загадка.

(Заканчэнне на 4-й стар.).

ДЗЯЎЧЫНА З ЛОЕВА

Лоеўскае педвучылішча, што размясцілася сярод магутных дубоў, славілася сваімі выхаванцамі на ўсю вобласць. Добрым словам успаміналі яго студэнтаў дырэктары школ, дзе яны праходзілі практыку, калгаснікі тых вёсак, куды ляўчане прыязджалі «на бульбу». Апрача трывалых ведаў, мелі хлопцы і дзяўчаты розныя таленты: маглі добра праспяваць песню, станцаваць імклівы беларускі танец.

Былі ў педвучылішчы і майстры на ўсе рукі, у якіх спалучаліся ўсе гэтыя таленты. Да ліку іх адносілася і Валя Андруховіч. Гэту тоненькую з прыгожымі светлымі валасамі дзяўчыну бачылі амаль на кожным канцэрце. Як яна танцавала «Цыганачку»! Сябры забываліся, што перад імі ціхая, сарамлівая Валя. У святле пражэктараў, пад гукі імклівай музыкі з'яўлялася сапраўдная дачка стэпавага табару: дзёрзкая, насмешлівая, нястрымная ва ўсіх сваіх учынках, але вельмі абаяльная.

І сябры толькі ківалі галовамі і гаварылі ў захапленні: «Ну, Валя...» І ўсё ж нават самыя гарачыя паклоннікі танцорскага таленту дзяўчыны не чакалі, што ўбачаць сваю «цыганачку» на экранах тэлевізараў. І той дзень, калі ішоў абласны тэлевізійны конкурс «Душа калектыву», амаль усё Лоеўскае педвучылішча «хварэла» за Валю Андруховіч.

Аб'явілі ўдзельнікаў. Усе людзі даволі сталыя, вопытныя, а Валя — ну проста дзяўчо сярод іх.

Але дарэмна трывожыліся гледачы. Гарэзліва блішчаць вочы Валі, і тут яна не губляецца. Сябры пасля недзе прызнаваліся ў душы, што нават не ведалі, колькі дасціпнасці і гумару ў дзяўчыны. А потым вядучыя аб'явілі: «Перамагла дзяўчына з Лоева». І шчаслівы, усхваляваны твар Валі...

Дыплом з адзнакай адкрываў шырокія магчымасці перад Валяй Андруховіч. Яе вабілі новыя гарызонты...

Наперадзе універсітэт.

АПТЫМІСТЫ

Гэтага камсамольскага сходу ў чацвёртай групе трэцяга курса гістфака даўно чакалі. Чакалі па-рознаму. Большасць з надзеяй, меншасць скептычна, але раўнадушных не было. Здавалася, звычайны сход, звычайныя пытанні на павестцы. Чаго ж тут чакаць? Але Валя Андруховіч добра ведала адказ на такое пытанне. Яна, як і ўсе студэнты чацвёртай групы, дагэтуль вельмі дружнай, пачала заўважаць, што не ўсё ў іх жыцці добра, як здаецца. Нешта паступова разбурала еднасць, стварала асобныя групы ў калектыве. Не, нічога канкрэтнага дзяўчына сказаць не магла, але сэрцам адчувала.

Калі сход пачаўся, неяк стыхійна ўзнікла пытанне аб становішчы ў групе. «Што рабіць?» — вось думка, якая мільгала ў кожнага.

Валя сядзела усхваляваная. Наколькі лягчэйшымі былі тыя задачы, з якімі спраўлялася яна на конкурсе. І раптам: «Рабяты, я, здаецца, прыдумала, — імкліва паднялася яна.—Уся прычына ў тым, што няма ў нас агульнага занятку, каб мы ўсе разам былі... А што калі нам стварыць агітацыйную брыгаду ў нашай групе?» Апошнія словы патанулі ў гуле галасоў.

«Правільна! Гэта тое, што нам трэба»,—раздавалася з усіх бакоў. Гаварылі ўсе разам, перабівалі адзін аднаго. А Валіна сэрца запоўніла хваля радасці: значыць, справа ўдасца! Але вось данесліся галасы скептыкаў: «Нічога ў нас не атрымаецца. Жартачкі, толькі на базе адной групы...» Валянціна акінула позіркам таварышаў. Вось Вераніка Стома, яна ж цудоўна расказвае беларускія байкі. Своеасаблівa, натхнёна чытае вершы аб вайне Людміла Біруля. А хлопцы? В. Мацэлю і М. Лепяшко удаюцца невялікія сцэнкі са студэнцкага жыцця.

«Ды вы паглядзіце, колькі ў нас таленавітых людзей!» — пераконвала Валя разам з астатнімі скептыкаў.

Доўга яшчэ працягваўся сход. У канцы ж выявілася: у агітбрыгадзе пажадалі ўдзельнічаць амаль усе студэнты групы. Кіраўніком аднадушна выбралі Валю. А брыгаду назвалі «Аптымісты». Потым былі рэпетыцыі. Але што прыкмеціла з задавальненнем Валя: хваляваліся і радаваліся ўсе разам. Значыць, не прапаў марна той сход.

ДУША КАЛЕКТЫВУ

* * *

Тут, нарэшце, успамінаю пра тое, што ўжо даўно пара развітвацца. Таму задаю апошняе пытанне: «Ну, а якія планы на будучае?» На гэта Валя сур'ёзна адказвае: «Люблю дзяцей. Люблю за іх даверлівасць, чысціню, поўную адсутнасць таго цынізму, з якім адносяцца да жыцця некаторыя дарослыя. Хочацца быць такім настаўнікам, каб навучыць вучняў захоўваць гэтыя якасці на ўсё жыццё».

В. КАДУШКА.

НАШЫ ЮБІЛЯРЫ

ВЕДЫ І СЭРЦА—ВУЧНЯМ

9 сакавіка спаўняецца 70 гадоў з дня нараджэння доктара гістарычных навук, прафесара, загадчыка кафедры гісторыі старажытнага свету і сярэдніх вякоў Фёдара Макаравіча Нячая.

Ф. М. Нячай нарадзіўся ў вёсцы Дзеражычы Лоеўскага раёна Гомельскай вобласці ў сям'і селяніна. Пасля заканчэння ў 1937 годзе Растоўскага педінстытута ён праходзіць пад кіраўніцтвам буйнога даследчыка антычнасці прафесара А. В. Мішуліна курс аспірантуры пры гістарычным факультэце МДУ імя Ламаносава і ў 1940 годзе паспяхова абараняе дысертацыю на атрыманне вучонай ступені кандыдата гістарычных навук.

Асноўная праблематыка даследаванняў Ф. М. Нячая, якія унеслі значны ўклад у савецкую гістарычную навуку,—утварэнне рымскай рабаўладальніцкай дзяржавы, фарміраванне яе сацыяльна-эканамічнай структуры, характар канфліктаў, народжаных гэтымі працэсамі. Работы Ф. М. Нячая, заснаваныя на пільным аналізе антычнай пісьменнай традыцыі і разнастайных археалагічных матэрыялах, садзейнічаюць паспяховаму рашэнню на аснове марксісцка-ленінскай метадалогіі недастаткова распрацаваных ці спрэчных праблем сучаснага антыказнаўства. Гэтыя праблемы знайшлі адлюстраванне ў доктарскай дысертацыі, якую Ф. М. Нячай абараніў у 1965 годзе, у яго манаграфіях «Рым і італікі», «Утварэнне рымскай дзяржавы» і іншых навуковых публікацыях. З 1945 года лес вучонага і педагога звязваецца з нашым універсітэтам. З 1946 па 1953 год Ф. М. Нячай быў дэканам гістарычнага факультэта.

Вялікія заслугі Ф. М. Нячая як педагога вышэйшай школы. Усе свае веды ён шырока прымяняе ў педагагічнай і грамадскай рабоце, шчодра аддаючы студэнтам накоплены вопыт. Ён узнагароджан медалямі «За доблесную працу ў Вялікай Айчыннай вайне», «За доблесную працу»—у азнаменаванне 100-годдзя з дня нараджэння У. І. Леніна, Ганаровымі граматамі Вярхоўнага Савета БССР.

Сваё 70-годдзе Фёдар Макаравіч сустракае ў росквіце творчых сіл. Калегі і вучні жадаюць яму моцнага здароўя і далейшых поспехаў.

Г. ЛІЎШЫЦ.

САКАВІК

2 сакавіка — 175 год з дня нараджэння Я. А. Баратынскага (1800—1844), рускага паэта.

6 сакавіка — 500 гадоу з дня нараджэння Мікеланджэла Буанароці (1475—1564), італьянскага скульптара, жывапісца, архітэктара і паэта.

8 сакавіка — Міжнародны жаночы дзень.

10 сакавіка—100 год з дня нараджэння А. Б. Гольдэнвейзера (1875—1961), савецкага піяніста, кампазітара.

12 сакавіка—1917—Лютаўская буржуазна-дэмакратычная рэвалюцыя ў Расіі. Звяржэнне царскага самадзяржаўя. Утварэнне Петраградскага Савета рабочых і салдацкіх дэпутатаў.

12 сакавіка—80 год з дня нараджэння В. І. Кіквідзе (1895—1919), героя грамадзянскай вайны.

12 сакавіка—1951—Вярхоўны Савет СССР прыняў закон аб абароне міру.

14 сакавіка—1883—памёр Карл Маркс.

18 сакавіка—Дзень Парыжскай Камуны.

18 сакавіка—10 год назад (1965) касманаут А. А. Ляонаў упершыню ў гісторыі здзейсніў выхад у адкрыты космас з борта карабля «Усход-2», пілатуемага касманаўтам П. І. Бяляевым.

19 сакавіка—80 год з дня нараджэння М. Ф. Рыльскага (1895—1964), украінскага савецкага паэта.

21 сакавіка—150 год з дня нараджэння А. Ф. Мажайскага (1825—1890), рускага вынаходніка ў галіне авіяцыі.

27 сакавіка—Міжнародны дзень тэатра.

30 сакавіка—1971—адкрыццё XXIV з'езда КПСС.

Працавітасць і дакладнасць, высокая якасць работы — вось што характэрна для пераможцаў сацыялістычнага спаборніцтва старшага бухгалтара В. А. Валадзько (злева) і намесніка галоўнага бухгалтара В. Г. Маркавай

Фота **М. Нечыпарэнкі.**

«ЗА ШТО ВЫ НАС ЛЮБІЦЕ?»

(Заканчэнне. Пачатак на 3-й стар.).

— Якую прафесію вы лічыце самай жаночай?

— Гадаваць дзяцей.

— Рэгуліроўшчыца. Якія прыгожыя, зграбныя рухі, і любавацца імі можа кожны. (Але я б не хацеў, каб мая жонка мела гэтую прафесію).

— Сястра міласэрдзя.

— Жонка.

— Я лічу, што калі жанчына, ды і любы чалавек, працуе па любімай рабоце, то іменна гэта прафесія і будзе ёй падыходзіць больш за ўсё.

— Каго, перш за ўсё, вы хацелі б бачыць у сваей жонцы:

а) хатнюю гаспадыню; б) сябра; в) асобу; г) і інш.

— Сябра і асобу.

— Перш за ўсё жонку, плюс усё астатняе

— «І інш.» плюс а), б), в).

— На каго з вядомых жанчын вы хацелі б быць падобнымі?

— Венера была адна. Я другой не стану. Не хачу быць падобным ні на адну.

— Нават самая вядомая жанчына заўсёды застаецца жанчынай. Таму я і не хацеў бы быць падобным ні на адну з іх.

— На Еву. Яна дала свету шчасце.

— Я хацеў бы быць падобным на Адама.

— Навошта мне быць падобным на каго-небудзь. Мне і так добра.

— Я б усё-такі хацеў быць падобным на якога-небудзь вядомага мужчыну.

Нягледзячы на тое, што амаль ніхто з хімікаў не хацеў быць падобным на жанчын, усе яны з задавальненнем адказвалі на пытанні і прасілі павіншаваць усіх дзяўчат з надыходзячым святам.

Л. НІКУЛІНА.

Ліда АКСАМІТ

НЁМАН

Іду я сцежкай знаёмай,
Лаза гнецца долу ніц....

Дзень добры, магутны Нёман,
Бацька усіх нашых крыніц!..

Імчыцца, іграе, пятляе
Праз дзён летніх гарачыню.
Сабраў, дык і шчодра губляе
Крынічную рос чысціню.

ВЯСНОВАЕ

Пралескі хтосьці па зямлі рассыпаў,
Паклікаў птушак з выраю дамоў,
Замаляваў зялёным шчасцем выспы,
Прайшоўся першым рэхам між бароў.

Уладзімір ЯГОЎДЗІК

А сонейка расхрыствае ўсмешкі,
І хмеліць голаў ад блакітнага святла...
Якая гэта з міліярдаў сцежкаў,
Каб да цябе, адзінай, пралягла?!.

Марыя БУРЭНКА

МАМЕ

Цёплымі, шурпатымі, ў мазолях
Валасы прыгладзь мае рукамі,
Імі ты прынесла ў хату золкам
Новы дзень вясны і шчасця, мама.

Ціха пабудзі ласкавым словам,
Прытулі, як некалі малую,
І ад шчырай ласкі той, матуля,
Я ў дзяцінстве зноў сябе адчую.

Дакрануся, нібы ненарокам,
Да гарачых рук тваіх рукамі,
Каб цяпло іх роднае, жывое,
Грэла усё жыццё усюды, мама.

А ён не бачыў — йшла мая вясна,
Звінела жаўруком у промнях сонца,
Лілася той мелодыяй бясконцай,
А ён не бачыў — йшла мая вясна.

А ён не ведаў — сэрца трапятала
Ад хмельнае чаромхі да зары,
Ад песні салаўінай у бары,
А ён не ведаў — сэрца трапятала.

А ён не чуў, як клікала я песняй
Адведаць сок бярозавы, што мёд,
Падглядзець зор дзявочы карагод,
А ён не чуў, як клікала я песняй.

А ён не змог вясны маёй убачыць,
Яна мужнела ў бурах і дажджах,
Павольна расцвітала ў садах,
А ён не змог вясны маёй убачыць.

Тамара КУПРЭВІЧ

ЁСЦЬ У МАТУЛІ

Ёсць у матулі нешта ад бяроз...
Якою, мама, белаю ты стала!..
Хусцінкаю, змакрэлаю ад слёз,
Ты растані з дзяцьмі перавязала.

Ёсць у матулі нешта ад бяроз...
Нат малады свет без матулі — шэры!
«Макрэць хусцінцы і ад шчасця слёз»,
Чакаючы нас, верыш, верыш, верыш...

НАВАТ ЦІХІМ ГУКАМ...

Нават ціхім гукам не хлусі;
Я табе аддана гэтак веру;
Не гасі надзею, не гасі, —
І пастукай ціха-ціха ў дзверы.

СПОРТ СПОРТ СПОРТ

30-ГОДДЗЮ ПЕРАМОГІ ПРЫСВЯЧАЕЦЦА

На парад пастроены выкладчыкі і супрацоўнікі, удзельнікі спаборніцтваў па плаванню ў праграме V спартакіяды «Здароўе».

Спаборніцтвы адкрывае Герой Савецкага Саюза М. Я. Зайцаў. Абараняць гонар сваіх факультэтаў выйшлі людзі розных узростаў і званняў.

Першымі стартавалі жанчыны старэйшай узроставай групы на дыстанцыі 50 метраў.

У першым заплыве быў лепшы вынік у прадстаўніцы геаграфічнага факультэта В. Р. Сіняковай; II месца у Н. Л. Ганчаровай (гістфак) і III месца ў Н. А. Дабражанскай (гістфак).

Сярод мужчын гэтай групы стартаваў ветэран Вялікай Айчыннай вайны дацэнт Г. В. Авечкін (НДІ ПФП). Ён быў узнагароджан памятным сувенірам мясцовага камітэта. А І месца заняў ст. інжынер хімічнага факультэта А. В. Махнач. II месца — М. Я. Вакулюк (НДІ ПФП) і III месца — дацэнт, в. а. дэкана гістарычнага факультэта А. Г. Кляцкоў.

На дыстанцыі 100 м сярод жанчын з добрым вынікам (1.26,4 сек.) заняла першае месца Л. А. Клундук (НДІ ПФП). II месца—О. А. Сімакова (гістфак) і III месца — Н. І. Ганцук (ФПМ).

На гэтай жа дыстанцыі у мужчын I месца дасталося малодшаму навуковаму супрацоўніку В. С. Рачкевічу (НДІ ПФП) — 1.08,6 сек., II месца — С. М. Клёсаву (геафак) і III месца — Г. І. Папко (фізфак).

Галоўны суддзя спаборніцтваў Герой Савецкага Саюза М. Я. Зайцаў і старшыня мясцкома дацэнт І. Г. Родзін узнагародзілі прызёраў спаборніцтваў граматамі і уручылі ім сувеніры.

Камандныя месцы размеркаваны такім чынам: на І месцы НДІ ПФП, на II — хімічны факультэт, на III — гістарычны.

М. ЦЕРАХАВА,
інструктар-метадыст,
майстар спорту СССР.

НА ЛЫЖНЫХ ТРАСАХ

У сонечны суботні дзень супрацоўнікі і выкладчыкі выехалі ў Зялёны Луг, каб прыняць удзел у V спартакіядзе «Здароўе». На старт выйшлі жанчыны і мужчыны розных узроставых груп.

Пасняхова прайшоў дыстанцыю 3 км ветэран Вялікай Айчыннай вайны М. Я. Гарбенка, супрацоўнік вылічальнага цэнтра.

Першынство па гэтай дыстанцыі заваяваў дэкан матэматычнага факультэта М. С. Гарашчук, на II месцы — Л. Ф. Корзун (фізфак), на III — В. Д. Сцепанюк (хімфак).

На дыстанцыі 1 км І месца заняла прадстаўніца фізічнага факультэта выкладчык Р. А. Сакалова.

У мужчын на трасе 5 км І месца заваяваў прадстаўнік геафака П. П. Явід, II — К. Н. Лапко (хімфак), III — В. С. Лабуноў (ВЦ).

У жанчын малодшай узроставай групы на дыстанцыі 3 км І месца заняла супрацоўніца НДІ ПФП Л. М. Шахлевіч, II — А. Я. Білім, III — Васілеўская.

У вынiку напружанай спартыўнай барацьбы перамогу атрымаў дружны калектыў вылічальнага цэнтра, на II месцы — фізічны факультэт, на III — матэматычны.

В. НІКІЦІН,
галоўны суддзя спаборніцтваў.

«Белорусский университет»—орган парткома, ректората, месткома, комитета комсомола и профкома Белорусского ордена Трудового Красного Знамени государственного университета им. В. И. Ленина. На белорусском языке.

Газета выходзіць па чацвяргах. Тыраж 2 000 экз. Аб'ём — 1 друк. ар. АТ 00126 Заказ № 392.

Рэдактар **А. А. НІКОЛЕНКА.**

Наш адрас: Мінск, Універсітэцкі гарадок, геаграфічны корпус, п. 14. Тэлефон 22-07-19.

Ордэна Працоўнага Чырвонага Сцяга друкарня выдавецтва ЦК КП Беларусі.